

Ortodoxní jazzoví příznivci by snad mohli Lanugu vyčítat zaprodání se. Šlo by o pěknou nespravedlnost. S takhle inteligentní muzikou stejně nemá kapela na naší retardované středoproudé scéně a v masmédiích žádnou velkou šanci – a dobře to ví. Můžeme jenom držet palce a doufat, že poctivý „popový underground“ jako Lanugo či S.O.I.L. „napáchá“ trochu osvěty.

Tomáš S. Polívka

MARNATOSNAHA Z KAŽDÉHO ROŽKU TROŠKU

Vlastní náklad

Jedna teorie říká, že hudba (a platí to o jakémkoli umění) stojí za pozornost tehdy, pokud nás nutí klást otázky. Nové album zlínské skupiny Marnatosnaha klade dotazů hned několik. Například co vedlo kapelu, která zpívá explicitně křesťanské texty, k tomu, aby si jednu melodii vypůjčila od Black Sabbath a další od Toma Waitse? Jak se na album regionální a prakticky neznámé skupiny dostali dva slovenští bluesmani, kteří se tak ve studiu potkali poprvé od svého uměleckého rozchodu? Třetí otázka se týká nástrojového obsazení: je obvyklé, aby jedním z nejvýraznějších prvků v kapele ukotvené v moravském křesťanském prostředí, byl africký bubínek djembe?

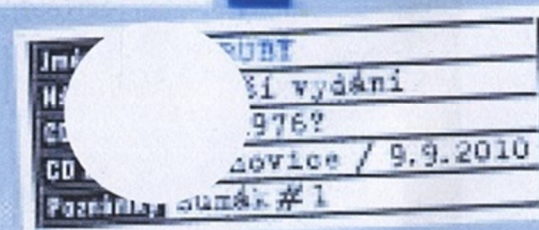

A konečně může to všechno – duchovní písně, coververze slavných rockerů, blues, autorská tvorba, středověká hudba – držet pohromadě? Na tuto poslední otázku dává s nadsázkou odpověď sama kapela, když své album pojmenovala *Z každého rožku trošku*.

Marnatosnaha funguje od roku 1993, původně pod neoriginálním názvem Hudební skupina Církve bratrské Zlín. Prošla několika personálními proměnami (souvisejícími s tím, že se do Zlína někdo přistěhoval a jiný odešel), ale její pevné jádro po celou dobu tvoří flétnistka Jana Šimková a manželé Pelikánovi Petr (kytary) a Zlatka (zpěv). Zatímco Petr ovlivňuje směřování kapely svými hudebními preferencemi (inspirace „středověkou“ kapelou Krless a spolupráce se slovenskými bluesmany), Zlatka byla první, kdo ve skupině hrál na exotické perkuse. Na djembe ji učil člen brněnské alternativní kapely Kacu! a dřívě bubeník Maraky Tomáš Rohleder. Dnes Zlatka zpívá a role bubeníka se ujal Radim Zemlák, známý ze zlínské folkrockové kapely Pass.

Právě rytmika – mimochodem velmi dobře nazvučená – je spojovacím prvkem alba, které jinak skutečně čerpá z nejrůznějších žánrů a balancuje mezi originalitou a přehráváním tisíckrát slyšeného. Marnatosnaha zřejmě stále řeší, do jaké míry se držet starého kopyta (křesťanský folk) a jak moc se snažit o originalitu. S tím souvisí například odvážné rozhodnutí přetextovat Waitse a převést jej do moralizujícího tónu. Mnohem „waitsovštější“ je však nakonec autorská skladba Petra Pelikána *U nebeské brány*, kterou svým nezaměnitelným stylem nazpíval Noro Červenák (ZVA 12-28 Band) a v níž jako

VLADIMÍR MERTA +

host hraje na harmoniku jeho bývalý spoluhráč Boris Čiampor. Červenákův chraplavý hlas se ozve ještě ve svérázně upravené koledy *Stojí vrba košatá*. Mozaiku doplňuje už zmíněné další překvapení – píseň *Samota?* na melodii blacksabbathovské *Solitude* a k tomu do kontrastu několik středověkých duchovních písní s aranžemi přiznaně inspirovanými kapelou Krless.

Marnatosnaha sice zůstává křesťanskou folkovou kapelou, ale zmíněné přesahy k jiným žánrům dávají tušit, že v budoucnu by se od regionalismu a kopírování svých vzorů mohla zcela odpoutat. Aktuální album je příslibem, který sice zůstal na půli cesty, ale který – tím, že nám klade nečekané otázky – povyšuje skupinu na víc než pouhou kuriozitu.

Milan Tesař (Radio Proglas)

VLADIMÍR MERTA + JAN HRUBÝ VČERŠJÍ VYDÁNÍ Galén

Kdybych měl mezi českými písničkáři najít – byť vzdálenou – paralelu k Bobu Dylanovi, bez váhání ukážu na Vladimíra Mertu. Nejen pro jeho klikaté cesty mezi folkem, bigbitem a lidovou hudbou, nejen pro jeho široký umělecký záběr, nejen pro rozvolněné poetické texty. Podobně jako jeho o pět let starší a o mnoho slavnější kolega je Merta živel, který na koncertě zřídka kdy zahrane tutéž píseň stejně. Přiznává-li tedy vydavatel Lubomír Houdek, že inspirací pro novou řadu Mertových nahrávek byly Dylanovy *The Bootleg Series*, nepřekvapí nás tím. Rozdíly